

Demokratiske muslimers argument #2: Shariahs mål (maqasid), er opnåelsen af gavn

Uddrag fra Minoriteternes Fiqh

Al-Alwani – en af forkæmperne for denne idé – siger: “Det er tilladt, og en forpligtelse for det muslimske samfunds vedkommende, at blive inddraget, så længe de ikke tvinges til at ofre deres integritet. For samfundet ville det blive betragtet som en form for jihad. Hvis et bestemt medlem af samfundet føler, at han/hun er svag i religionen, så skader det ikke, hvis den person ikke deltager direkte, men i stedet støtter finansielt eller på andre måder. Enhver post eller regerende position, muslimerne selv opnår, eller hvis de er i stand til at påvirke dem, som besidder disse poster, så er det alt sammen til gavn for dem; fordi de kan forbedre deres situation og ændre de systemer og love, som øver en vis påvirkning på deres tilstedeværelse, eller som ikke er i harmoni med Islams moralske filosofi. Det drejer sig også om at have en påvirkning på politiske beslutninger relateret til de muslimske folk. Alt blandt de legale midler, som hjælper til realiseringen af disse noble formål, vil få den samme hukm. Dette inkluderer, der hvor muslimen præsenterer sig selv til bestemte politiske poster og at vælge en ikke-muslimsk kandidat, hvis han er mere gavnlig for muslimerne eller mindre skadelig og støtte ham med penge. Allah (swt) har tilladt os at behandle dem med godhed og vedligeholde gode forhold med dem uden at få noget til gengæld; hvad så når det at støtte sådan en person bringer os noget til gengæld og åbenbar gavn.”

Hvad der menes med gavn – af dem, som taler for dens anvendelse – er:

En gavn, som Lovgiveren (Allah) ikke har anerkendt eller afvist med et shari’ah-mæssigt bevis, og til hvis realisering Allah ikke har givet en hukm.

Nogen af dem definerede det som: beskrivelsen af en handling, hvorigennem man opnår noget godt, dvs. en gavn, som enten er permanent eller generel, til masserne eller individer.

Fortalerne for deltagelse i det politiske liv i Vesten siger, at deres udledning er baseret på gavn for muslimerne og på: “En opvejning af den bedste af to gode handlinger, forskaffelse af den største af de to interesser, ved at afvise den mindst vigtige af de to, **og afvise den værste af de to onder ved at acceptere den mindste af de to onder.**”

Denne holdnings fejltagthed er tydelig på grund af følgende punkter.

■ At definere gaven eller det onde er en ret, som **udelukkende** tilhører Allah, alverdens Herre. Hvad end Shari'ah har anmodet om, er en gavn og en interesse. Og hvad end Shari'ah har forbudt, er en ondskab. Dette er essensen i vores iman på, at Allah (swt) er Alvidende, Alvis, hvilket udtrykkes tydeligt i Allahs (swt) udtalelse:

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ وَعَسَىٰ أَن تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ

لَّكُمْ وَعَسَىٰ أَن تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢١٦﴾

“Kamp er blevet foreskrevet jer, selv om I hader det. Men det kan være, at I hader noget, skønt det er godt for jer, og det kan være, at I elsker noget, selv om det er dårligt for jer, og Allah ved (besked), men I ved ikke” [OQM. Al-Baqarah 2: 216]

■ Hvis det overlades til forstanden at afgøre, hvad der er ret og uret, godt og ondt, gavnligt og skadeligt, så vil folk aldrig være i stand til at afgøre den virkelige gavn, fordi menneskets forstand er begrænset og er ikke i stand til at afgøre, legislative spørgsmål, herunder spørgsmål relateret til menneskets adfærd, forhold og behov.

Forstanden er ikke i stand til at omfatte menneskets essens og hans realitet. Den er ikke i stand til at afgøre, hvad der er gavnligt for mennesket, fordi den ikke kan opfatte dets realitet således, at den kan vide, at noget er en gavn eller skade. Intet omfatter menneskets realitet ud over hans Skaber. Ingen kan afgøre gavn på en præcis, sand måde ud over hans Skaber, som er Allah (swt). Ja, det er muligt for mennesket at mene, at noget er gavnligt eller skadeligt, men mennesket kan ikke være sikker, heller ikke absolut sikker. Resultatet er, at menneskene etablerer deres liv og organiserer deres forhold på et forkert, uretfærdigt og usikkert grundlag. At overlade det til forstanden at afgøre, hvad der er gavnligt og skadeligt på grundlag af formodninger, tvivl og antagelser, vil derfor føre til fare og risiko, ulykke og elendighed. For mennesker kan mene, at noget er gavnligt, og så viser det sig, at det er skadeligt. Og omvendt. Må Allah forbyde, at vi skulle påstå, at der er en gavn i det, som er blevet os forbudt.

■ Ydermere, hvem skal definere interessen, mens der stadig er en mangfoldighed af diskussioner muslimer imellem, hvilket står klart for alle? Et kig på realiteten viser os striden vedrørende forvaltningen af moskéerne og ønsket om at besidde kontrollen over dem og deres finanser. Dette er noget, som meget få af moskéerne i Vesten er fri for, og enhver er bevidst om dette faktum. Herefter, hvordan kan vi så tale om gavn, og hvem definerer gaven?

Har et valg eksempelvis fundet sted, hvori muslimerne ikke var uenige, som de lokale valg i England, hvor nogle muslimer tilmeldte sig eller stemte på de Liberale Demokrater; partiet, som sad på magten, da Storbritannien nedlagde Khilafah-staten. En del talte for at tilmelde sig det Konservative Parti, og nogen var endda stolte af at fremvise det faktum, at de var medlemmer af Arbejderpartiet (Labour Party).

■ Betingelsen for gavn ifølge dem, som taler for den, er, at gaven skal være virkelig og ikke baseret på indskydelser. Men gaven, som den hævdes af de selv samme personer, som ønsker at realisere den gennem deltagelse i et kufirstyre, er for det meste fantasi og på ingen måde virkelig. Derimod er der ingen reel gavn, udover den gavn, som opnås af Vesten i form af en gradvis assimilation, nemlig integration af muslimerne, hvorved muslimernes identitet destrueres.

■ De påstår, at uden deltagelse kunne ting som moskéer, skoler og andre rettigheder ikke opnås. Men faktum er, at muslimer i de sidste tredive år har levet i Vesten uden “politisk deltagelse” og har selv bygget moskéer og skoler.

■ Vi kan lære noget fra eksemplet med George W. Bush, som vandt det amerikanske præsidentvalg ved hjælp af muslimske stemmer. Et stort antal af muslimer mente, at denne mand ville opnå en islamisk interesse ved at tillade dem at bygge institutioner, hjælpe dem med at forbedre deres image samt vinde støtte til mange sager, såsom Palæstina. Så snart han blev valgt og tiltrådte magten, begyndte han at antænde ilden til en ny korstogs-krig og begyndte at dræbe, forvise og uddrive verdens muslimer under påskuddet af terrorisme. Det samme kan siges om det nuværende Arbejderparti (Labour Party), hvor mange muslimer stemte på dette parti med en forventning om, at det ville gøre muslimernes liv nemmere, men det er tværtimod blevet fyldt med elendighed, ulykker og tragedier.

Den sanselige, begribelige realitet viser os, at den formodede gavn af deltagelsen i Vestens politiske liv er noget indbildt og uvirkeligt. Derimod udnytter alle de vestlige partier vores stemmer til deres egen gavn. De ændrer ikke deres fastlagte politisk dagsorden, deres egne politiske programmer eller deres interessedrevne politik. De forlader heller ikke deres vitale interesser, blot fordi vi har tilmeldt os deres kufr-partier, deltaget sammen med dem i kufr-valg, eller fordi vi har stemt på dem.

De siger: "Den gavn, de diskuterer og anfører som bevis, er noget, hvis praktisering Lovgiveren ikke har givet en hukm til, og shari'ah-beviset har heller ikke antydnet dens anerkendelse eller afvisning." Men deltagelse i et kufr-styre for gavnens skyld er blandt de ting, som de absolutte shari'ah-mæssige beviser har fordømt og forbudt, og de absolutte beviser har afvist og ugyldiggjort det at søge gavn gennem det.

Princippet om: "**At udveje den bedste af to gode handlinger og at afvise den mindste af to onder**" – for den, som adopterer det – gælder kun den muslim, som ikke har noget andet valg end at udføre en af to handlinger. Et eksempel på dette kunne være, at en person var nødt til at redde en kvinde fra døden, medens hendes 'awrah var blevet afsløret. Hvis en mand finder hende i denne situation, og han er tvunget til at hjælpe hende, så skal han redde hende, selv om han bliver nødt til at se hendes 'awrah. I forhold til de ting, som kan undgås, så er det ikke tilladt at anvende den slags principper, og i disse tilfælde er der ikke noget mindste af to onder.

Shaykh 'Abdullah Bayya, sagde: "Jeg mener, at det er vigtigt, at folk beskæftiger sig med politiske kandidater i dette land. Hvis vi støtter de kandidater, som er kendt for at have en positiv attitude overfor muslimerne, og som bakker op om islamiske mærkesager, og endda dem, som bare er bedre mennesker end oppositionens kandidater, så kan dette i en Usul sammenhæng betragtes som at tage imod den mindste af to onder."

Men deltagelse i kufr-systemer er noget, som kan undgås, så, som vi har nævnt, er anvendelsen af princippet her ugyldigt, og er hverken baseret på korrekt viden eller legitime forudsætninger.

Det tilkommer udelukkende Shari'ah at definere den bedste af to gode handlinger og den mindste af to onder. Dette tilkommer på ingen måde folks egne rationelle overvejelser eller skøn. Efter at muslimerne gav deres menneskelige forstand retten til at definere og opveje, hvilket de ikke er i stand til på grund af forskellen i deres sinde og holdninger, så valgte de Tony Blair og afviste de Konservative i det generelle valg, på basis af dette princip.

Hvad var resultatet? Forhindrede de den værste af to onder eller forårsagede de den?